

Пролог
Двайсет и седем години по-рано
В края на цялата история

Беше на малко повече от трийсет години и имаше чувството, че се е превърнала в прах. Какво можеше да излезе от тази прах? Може би втори живот, но само ако го примесеше с кръв и сълзи, и с потта на съществата, вкопчени в ръба на пропастта.

Лежеше на кушетката, подложена на поредната терапия за смекчаване на болката и възстановяване на онова, което вътре в себе си все още усещаше разбито на парчета. Отначало Тереза се страхуваше от допира на чужди ръце върху тялото си, но впоследствие откри, че всъщност изпитва облекчение. Опитните ръце на лекарката я връщаха към детството, люлееха я нежно и стоновете изведнъж се превръщаха в плач на новородено.

– Човек може да умира и да се ражда отново много пъти в рамките на едно съществуване, Тереза. Случвало се е. Навярно пак ще се случи и ще боли, но виж коя си сега.

Тереза премести погледа си от тавана и го отправи към лицето на жената до себе си. Чувстваше се празна и неспособна да възприема.

Лекарката се наведе над кушетката, върху която лежеше нейното сухо и празно тяло.

Всяка дума, която излизаше от устата ѝ, биваше моделирана от акцента на майчиния ѝ език. Изтокът се беше настанил между небцето и зъбите на жената, извиваше се върху гърба на феникса fenghuang, избродиран върху копринената ѝ дреха, червен като плодовете на шипките, които през мъгливите зими пламтяха в градината на бабата и дядото на Тереза.

– Всички говорят за онова, което си направила.

Обезпокоителна беше лекотата, с която спомените обгръщаха съзнанието ѝ, когато всичко изглеждаше загубено. Краят беше като плоскост, която се накланяше все повече, обричайки всяко нещо да се подхлъзне към началото. Самата Тереза сякаш се търкаляше бавно към някаква черна дупка.

От ритуалния тамян излизаха тънки, виещи се подобно на змии, струйки дим, зад които като фон се чуваха бамбукови флейти, имитиращи свистенето на вятъра в далечни земи.

Лекарката вкара под кожата ѝ втора игла.

– Тази енергийна точка се нарича Da Ling и означава „голям хълм“. Представлява купчината земя върху гробовете...

Тереза затвори очи, самата тя беше една жива гробница.

– Само че всеки гроб крие в себе си някаква тайна, ето защо Da Ling има и други имена – да разкрива, да лекува.

Още една забита игла под кожата.

– Gui Xin е духът на сърцето, а Zhy Xin – неговият властелин. Тереза, погребви винаги миналото и чувството си за вина, но не погребвай таланта си.

Тереза отвори уста да каже нещо, но говоренето ѝ причиняваше болка. Шината още стоеше, за да придържа долната ѝ челюст, белязана от скалпела.

– Аз съм вече само прах – едва успя да продума.

Всеки би могъл да я запокити нанякъде само с едно подухване.

Мъжът, когото беше обичала, беше захвърлил костите ѝ върху черен олтар и Тереза чувстваше как те се разпиляват безцелно, тласкани от поривите на живота, и как тя се опитва да сглоби собствения си скелет, върху който да положи основите на ново начало. Чуваше ги да тракат с гласа на страха, който я събуждаше нощем. Чуваше хрущенето на счупени кости. На нейните.

Пристъпите на панически страх я обземаха винаги в тъмното, когато всичко наоколо беше потънало в тишина, а тя стискаше с все сила чаршафите с ръце и крака, свита на кълбо, очакваща най-страшното. Те я връхлитаха като стадо черни коне, препускащи в галоп по измъченото ѝ тяло. Тъпчеха шевовете на раните ѝ, завираха копитата си в коленете ѝ, в свивките на лактите ѝ, тропаха по ключиците ѝ, по кокалчетата на стъпалата. Натрошаваха онова, което тя се мъчеше с всички сили да запази цяло, разбиваха онова, в което се беше превърнала – жена от кости със смъкната кожа. Раздробяваха я на миниатюрни парченца и всеки път някое от тях изчезваше безвъзвратно.

Зад гърба ѝ Мей Гао подреждаше инструментите за акупунктура. Хвана лицето ѝ с две ръце и го разтегна леко, повдигайки брадичката ѝ нагоре. Тереза усети тялото ѝ да се отпуска и започна да диша по-дълбоко. Усети също и нов прилив на сила, която обаче си имаше цена и тази цена беше болката.

– Ти беше прах, но твоето страдание се превърна в огън – пошушна жената в ухото ѝ. – Този огън те нажежи и от пепелта на предишния си

живот ти се роди отново. Такава е съдбата на тези, които ръководят, комисар Баталия. Никога вече не навеждай глава – пред никого и пред нищо. Дори и пред самата себе си.